

Дикі гуси. Тактика особистої безпеки на війні. Записки офіцера спецназу

У найближчому майбутньому весь світ дізнається про те, що всі перевороты, всі локальні конфлікти відбуваються саме із застосуванням «шукачів пригод», найманців, «диких гусей» чи «ПВК» під «чуйним» керівництвом державних спеціальних служб. Усі передові держави світу вже забезпечені приватними військовими фірмами, вони мають різні назви, різний статус, різні повноваження та різний ресурс.

Даними підрозділами легше прикриватися у випадках якихось «розбірок» або глобальних форс-мажорних обставин. Ці компанії не несуть такої відповідальності у міжнародному правовому відношенні, як несуть військовослужбовці, наприклад, певної країни, роду військ та військової частини. У свою чергу найманці «контрактари», так само, не несуть моральної, людської, душевної відповідальності за ті дії, які вони вчиняють у чужій країні, тому що ця країна не є їх Батьківщиною, їм просто за це платять хороші гроші, і вони вважають, що після мене хоч потоп!

Тому коли ми бачимо, що відбувається маленький локальний конфлікт, треба розуміти, що за ним стоїть дуже великий глобальний «керівник» і дрібні інтереси населення при цих глобальних розбірках, на жаль, не враховуватимуться.

СЕРГІЙ ГУЛІВЕРОВ

**ТАКТИКА
ОСОБИСТОЇ ОХОРОНИ
НА ВІЙНІ**

ДИКІ ГУСИ

**ЗАПИСКИ
ОФІЦЕРА
СПЕЦНАЗУ**

Видавництво
«К Н Т»
Київ – 2024

Гуліверов С.

Г 94 Дикі гуси. Тактика особистої безпеки на війні. Записки офіцера спецназу / С. Гуліверов. — Київ: Вид. «КНТ», 2024. — 282 с.

ISBN 978-966-373-995-3

У найближчому майбутньому весь світ дізнається про те, що всі перевороты, всі локальні конфлікти відбуваються саме із застосуванням «шукачів пригод», найманців, «диких гусей» чи «ПВК» під «чуйним» керівництвом державних спеціальних служб. Усі передові держави світу вже забезпечені приватними військовими фірмами, вони мають різні назви, різний статус, різні повноваження та різний ресурс. Даними підрозділами легше прикриватися у випадках якихось «розбірок» або глобальних форс-мажорних обставин. Ці компанії не несуть такої відповідальності у міжнародному правовому відношенні, як несуть військовослужбовці, наприклад, певної країни, роду військ та військової частини. У свою чергу найманці «контрактери», так само, не несуть моральної, людської, душевної відповідальності за ті дії, які вони вчиняють у чужій країні, тому що ця країна не є їх Батьківщиною, їм просто за це платять хороші гроші, і вони вважають, що після мене хоч потоп!

Тому коли ми бачимо, що відбувається маленький локальний конфлікт, треба розуміти, що за ним стоїть дуже великий глобальний «керівник» і дрібні інтереси населення при цих глобальних розбірках, на жаль, не враховуватимуться.

Зміст

Вступ від автора	4
Хто такі «дикі гуси»	7
Історична довідка. Муаммар Каддафі.....	33
Контрактери – найманці.....	46
Автомобіль – це наш захист	55
Медицина первинна та дозована.....	99
Голь на вигадки хитра.....	163
Кілери та ліквідатори хто вони такі?.....	168
Охорона дипломатичних представництв за кордоном.....	174
«Блокпост» та огляд транспортних засобів	186
Безпека осіб, що охороняються при пішому пересуванні	211
Допит противником та втеча.....	244
Контрснайперська підготовка	268
Рекомендації щодо закордонних відряджень.....	276

Вступ від автора

Що спонукало мене написати цю книгу «дикі гуси» - це продовження моїх аналогічних видань – особиста охорона на війні «Приватні Військові Компанії», «Альфа в посольстві» та «Альфа підготовка». У найближчому майбутньому весь світ дізнається про те, що всі перевороти всі локальні конфлікти відбуваються саме із застосуванням «шукачів пригод», найманців, «диких гусей» чи «ПВК» під «чуйним» керівництвом державних спеціальних служб. Усі передові держави світу вже забезпечені приватними військовими фірмами, тільки вони мають різні назви, різний статус, різні повноваження та різний ресурс. Даними цивільними підрозділами легше прикриватися у випадках «розбірок» чи глобальних форс мажорних обставин. Ці компанії не несуть такої відповідальності у міжнародному правовому відношенні, як несуть військовослужбовці, наприклад, певної країни, роду військ та військової частини. У свою чергу найманці «контрактери», так само, не несуть моральної, людської, душевної відповідальності за ті дії, які вони здійснюють у чужій країні, тому що ця країна не є ним Батьківщиною, їм просто за це платять добрі гроші, і вони вважають «що після мене хоч потоп»! Коли відбуваються якісь незаконні дії з боку «ПВК», ці фірми одержують за ці «дії» лише готівку. Я не помилився, саме готівковий розрахунок, який у даних компаніях не проходить через офіційну бухгалтерію і при з'ясуванні обставин всі юридичні договори та фінансові домовленості проходять повз офіційні документи. Тому всі офіційні документи обмежуються лише тим, що є офіційна особа, керівник цієї компанії та бухгалтер, договір про надання певних послуг на офіційну безготівкову суму та всі кінці у воду. Чому в багатьох країнах при скоєнні революцій та державних переворотів не застосовуються військовослужбовці інших держав, військових частин та підрозділів, оскільки це одночасно пряма відповідальність цієї держави уряду та держави перед іншою

країною і світової громадськістю. Це втручання у внутрішні справи іншої держави, і це можуть дозволити далеко не всі розвинені країни, а якщо бути відвертими, то їх набереться не більше п'яти-шести, це ті країни, які на сьогоднішній день є одними з керівників світового суспільного порядку: Китай, США, Росія, Німеччина, Великобританія та Іран. Причому, називаючи дані країни, треба сказати, що всі ці країни є керівниками своїх окремих масштабних регіональних територій, до яких також входять інші країни цієї коаліції з певними завданнями перед своєю країною-«керівником». Економіка, територія, ресурси, релігія, копалини і т.д. Вся територія планети, всі її держави належать до будь-яких союзів, об'єднань, коаліцій, співдружностей і в них, на сьогоднішній день, не може бути якоїсь окремої самостійної автономної країни. Яка б не була зав'язана на електроносії, газотранспортну систему, постачання продуктів, видобуток копалин, фінансову платіжну систему, виробництво продукції, ринки збуту тощо. Тому коли ми бачимо, що відбувається маленький локальний не масштабний конфлікт, потрібно розуміти, що за ним стоїть дуже великий глобальний «керівник» і дрібні інтереси населення при цих глобальних розбірках, на жаль, не враховуватимуться. Коли торкаються інтересів глобальних держав «керівників» на так званій лінії розмежування інтересів, такі держави надалі припиняють існувати в тому форматі, державності та території, в якому вони були спочатку, або навіть зовсім зникають у колишніх кордонах та статусах. Згодом вони можуть відновлюватись, але не завжди в колишніх межах і не під попереднім прапором. Тибет 1913 – 1951 р, Об'єднана Арабська Республіка 1958-1971 рік, В'єтнам Південний 1955 – 1975 р. Югославія 1918 – 1992, Чехословаччина 1918 – 1992, НДР 1949 – 1990, Північна Корея та Південна, Паккистан.

Основні імперії, що розпалися, в 19 столітті це Османська імперія, Австро-Угорська і Радянський Союз.

На нас чекають важкі неспокійні часи, Україна нині перебуває якраз на лінії розмежування між багатьма

невирішеними питаннями глобальних держав «керівників». Сценарій, за яким усе відбуватиметься в нашій країні, можливо буде нагадувати події, які відбувалися в арабських країнах у недавніх десятиліттях. Нехай нам допоможе Господь Бог, мудрість керівників, досвід дипломатів, віра народу уникнути глобального кровопролиття!

Твердо стоїть на ногах той, кого не хитає то в один, то в інший бік.

Хто такі «дикі гуси»

Де важче – там вигідніше.

Гул мотора ставав тихішим, наш літак приземлився на злітну смугу і заходив на руліжку, я знову приїхав на зміну в спекотну країну тільки в іншу приватну іноземну військову організацію. Моїм життєвим завданням було вивчити англійську мову, і після закінчення контракту в міністерстві оборони, влаштуватися будь-де. Далі за пару років заробити на житло, бо сухопутним «капітанам» в армії квартири не дають, купити автомобіль, а потім дивись і одружитися можна. З весіллям я, звичайно, загнув. Школа, військове училище служба в армії поїздка в Сера-Ліоні, все моє життя. Після виходу з армії після закінчення контракту, зневажився трохи в пошуку роботи і нічого гідного не знайшов. Може, час не зовсім для звільнення відповідний знайшов, але й революційні моменти в нашій країні мене не манили. Розумів, що жодна революція у своєму зародку не приносить позитивних плодів. Це як скандал у сім'ї, який вийшов на точку кипіння. Мати лайки, бійки, посуд що б'ється, скло, в хід йдуть підручні предмети і рветься одяг. Якщо зайшло в сім'ї далеко, означає на горизонті розлучення, поділ майна – тато бачить дітей у кращому разі раз на місяць, мама ставить йому різні перепони, потім суд аліменти, та продаж квартири, та й розійшлися дороги та шляхи. Якщо все добре у батьків, то наступного дня або деякий час, тато вставляє вікна, купує мамі квіти, а мама варить смачний борщ і дістає з загашника новий посуд і роблять правильні висновки з обох боків. Подивившись на все, що відбувається в країні, я зрозумів, що тато не придбає мамі квітів і потім борщу доброго не буде вже ніколи. Скандал розгорнувся масштабний, та ще й погані «сусіди» швидко зрозуміли, що з цього можна щось зрозуміти, вкинувши свої інтереси.

При пошуку роботи в іноземних компаніях особисто я не був, але спілкуватися у цьому напрямі довелося багато. Спілкування було або по інтернету, або через знайомих і все було вкрите якимось мороком і таємницею. Ні хто до пуття жодної інформації не давав, усі хочуть резюме англійською мовою і приїжджай на місце в іншу країну, спілкуватимемося. Я вже теж був небагато навчений, мало не потрапив у компанію до хлопців, які поїхали до Лівії до Муаммара Каддафі. Не до нього особисто, але так кажуть. Так через дружину одного з військових хлопців та набирали співробітників. Все як завжди відбувалося, хтось один зайшов до іноземної компанії, а після цього підтягує «своїх». Я тоді не зовсім зрозумів своїх обов'язків там за пагорбом в Африці, а вони відкрито говорити не могли по телефону. Грошей у мене вистачало дістатись в один кінець, думки були різні, а раптом я там не підйду або просто не зможу. Англійську вивчив, але не зовсім добре розмовляв нею. Загалом я здрейфив, до кінця мого контракту в МО потрібно було відслужити ще рік, а звали відразу, але щось у мені спрацювало не можу сказати, що інтуїція, можливо, армійська лінь. Зарплата в армії була маленька, але стабільна, капітаном я вже освоївся у себе в частині, щось нове закручувати це завжди невідомість і ризик, батько мій сказав служи, от я й не наважився. Хоча зараз я розумів, що я зробив правильний вибір тоді. Мої хлопці які поїхали до Лівії додому не приїжджали перші місяці три-чотири, коли приїхали у всіх нас текли слини, багатьом вони ні чого не говорили, але я знав, що вони займаються там інструкторською діяльністю, на нашу мову - вчать «мавп» стріляти. Мавпами в частині називали недбайливих солдатів зальотчиків. Тільки умови проживання та перебування там дуже «жирні» були, а коли ще побачили, що наші хлопці не ліниві та роботи не бояться, то їх вивели в окремих підрозділ дали робочу ділянку на полігоні, покращили умови життя та старшим зробили оплату 5000 доларів. Для мене, служивого цифра 5000 гривень космосом вважалася, а в доларах і така сума непідйомна була для мене за весь період моєї служби. Комплект нового обмундирування, який я беріг на свято,

парашутна сумка, виміняна на суху пайку у прапорщика, пару військових черевиків, ніж «спайдерка» куплений у закордонному відрядженні та одяга громадянка. Усе, що заробив в Африці, частину витратив на госпіталь – захворів на малярію, а учасника бойових дій забрали, тому що не належало, не загинув ніхто під час цих місій. Хоча спершу видали, а потім забрали. Ось наша організація мало того що здоров'я там залишив, розумію міг і дещо інше там залишити. Нашими завданнями там у Сьєра Ліоні були розвідувальні місії певних районів щодо скупчення озброєних повстанців, брали пару БТРів, джипів і вперед у дозор збирати інформацію. Всі ми загалом заздрили нашим хлопцям, які там працювали у Каддафі, вони правда приїжджати стали рідше, спілкуватися теж, а великі застілля з випивкою взагалі припинилися. По-перше, відразу все пронюхали «контрики», військова контррозвідка з нашої частини. По-друге, черга на звільнення стала величезною і не тільки у бік Африки, а через ситуацію в нашій країні. Щиро кажучи на той період і в Африці відбувалися також незрозумілі революційні процеси. Коли я востаннє зустрівся зі своїми товаришами, які приїхали з Лівії, я практично їх не впізнав, це були пригнічені надламани, худі, потухлі не хотіли нічого розповідати, а навіть розмовляти. Причина була простою, вони повернулися живими не всі і повернення їх було вже не офіційне, а неформальне, через іншу країну. Там, де вони працювали в Лівії, все було добре, поки не почалися революційні рухи, навчали вони вогневій підготовці та іншим предметам новобранців за контрактом у Лівійській армії. Коли режим Каддафі почав хитатися, хлопцям запропонували єдиний варіант стати на захист цього режиму. Я думаю навіть не стояло питання стати чи ні, я розумію, що б вижити в тих умовах, коли впав державний режим, там необхідно було взяти зброю і оборонятися, щоб тебе не вбили для початку. Вся військова частина та їхнє окреме поселення було в один захід обстріляне з гранатометів та стрілецької зброї, вони вимушені були взяти речі вкинути у свою робочу машину та виїхати у безпечному напрямку. Але їхати довелося не довго. На першому ж блок пості вони

побачили, що всі машини додивляються і прийняли рішення не спокушати долю. І поїхали у зворотному напрямку. Думати довелося не довго, вирішили виїхати дорогами до кордону, і виходити до сусідньої країни через пустелю. Поки добиралися до пустелі, потрапили в перестрілку, одного товариша поранили. Надавали медичну допомогу наскільки це було можливо, але поранення виявилось смертельним, бо не було стаціонарних умов, щоб надати повну медичну допомогу. За кілька днів товариш помер, його поховали там у дорозі, паливо закінчилося, далі пішли пішки. Харчування було закінчено, вже починалася легка паніка, а ще треба було переходити межу, добре, що біженців було багато, пройти пустелю це складне завдання, але складніше було полетіти з іншої країни і не бути затриманим поліцією. Потрапляння до в'язниці в іншій країні, де твій статус навіть не бомжа, а статусу немає, це жерсть. Документи та гроші були на руках, повністю переодяглися в громадянку. Першу ніч переночували в дешевому готелі, але постійно чекали, що зараз за нами прийдуть. Всі хотіли спати і їсти, привели себе в порядок помилися поголилися в районі скинули частину військового одягу, це взуття, штани, футболки в деяких кітеля, але в основному ми були в цивільному одязі, щоб навіть не нагадувало, що ми військові. Основну частину одягу ми скинули перед переходом кордону. У паспортах у нас поставили арабські штампи, статусу біженців ми не брали, бо у нас ще були українські закордонні паспорти. Спочатку поводитися в цій країні напружено, потім зрозуміли, що тут усе спокійно, купили квитки через Європу і дісталися Києва. Грошей залишилося в них небагато, а ще їм треба було допомогти сім'ї вбитого товариша.

Усі ці розповіді своїх бойових товаришів я часто згадував і прокручував у голові, як би я вчинив на їхньому місці. Що б я робив, як виходив із ситуації, але всі розповіді когось на довго не залишаються в пам'яті, та мабуть не скільки в пам'яті скільки в емоціях. Ти все одно так не переживаєш ситуацію на собі, як пережив той товариш з яким це все трапилося. Дв, ти десь

прокрутив це все в голові, але наприкінці прийняв рішення, що з тобою цього не станеться ніколи, що цього може не бути взагалі. Тобі не треба було спілкуватися з дружиною вбитого товариша, дивитися в очі його дитині, бути в ситуації, коли їжі на всіх залишилося пару банок консерви та пари пляшок води, а в тій ситуації кінця і краю шляху не було видно. Тобі не потрібно перебувати поряд з товаришем, який без знеболюючого кілька днів стогне і просить води, а її немає, навіть не кажу про те, що не можна пити при такому пораненні. Моментів багато, але на те вони й мізки що б аналізувати ситуацію і не потрапляти в неї, чим більше мізків тим менше дурних ситуацій. Але є життєві випадки коли ти стаєш заручником чийхось ігор чи невдоволень і вплинути на ситуацію не в змозі. Але навіть у такому складному моменті треба розуміти, як казав Берія Л.П. у кожній помилці є прізвище і зараз це П.І.Б. твоє і звинувачувати потрібно тільки себе тому, що ситуація, яка нас зачіпає в кінці, має свій початок і воно все одно пов'язане з нами. Про одну таку життєву ситуацію я й хотів би продовжити свою розповідь, яка почалась вище.

Коли мій літак заходив на руліжку, я дістав свій маленький кнопковий телефон і ввімкнув його, через кілька секунд він уже вітав мене чорно-білим зображенням екрану. Ще кілька секунд і я написав своєму товаришеві, який мене зустрічав в аеропорту, що ми приземлилися + 30 на місці. Вийшовши з літака, подумав як мало таки 30 днів для відпочинку вдома і як не хочеться їхати на роботу. У легку позаздрив своєму напарнику, який мене зустрічає і завтра чи післязавтра відлітає додому, а я залишаюся тут на зміні. Митний контроль пройшов швидко тому що окрім рюкзака і пари змінних комплектів одягу, по суті ні чого і не було, а ось на прикордонному контролі, черга почала затягуватися і коли я підійшов до віконця, то навіть якось видихнув, що нарешті все закінчилося. Але я помилявся, тільки починалося. Чоловік арабської зовнішності з маленькими чорними точками на смаглявому обличчі запитав ламанаю англійською про мету візиту в країну, я відповів - PSDi. Забравши мій паспорт, він пішов і повернувся не один. Мені сказали пройти за ними до

кімнати. Залишивши мене у кімнаті, один чоловік пішов, я одразу відчув щось недобре. У мобільному телефоні написав зустрічаючому, що мене затримали, причини не знаю. Вимкнув телефон і переклав його в шкарпетку, вставивши глибше в кросівок. Буквально через хвилину 10 прийшов поліцейський і араб у цивільному одязі і ламаною англійською почали запитувати, хто я такий і навіщо приїхав у країну і чи був тут колись? Я повторив те, що сказав до цього і запитав у чому моя вина. Мені одразу сказали, що я підозрююся у шпигунській діяльності і затриманий як розвідник. Я почав обурюватись і говорити, що працюю в англійській приватній військовій компанії, хоча я в ній на даний момент уже не працював і пішов звідти зі скандалом, місяць тому поїхавши у відпустку. Мені сказали, що у них є відомості, що я там уже не працюю, а ось те, що я працюю на розвідку іншої країни, вони хочуть з'ясувати. Тому я затриманий і відправлений до в'язниці для подальшого з'ясування обставин. Адвокат, посольство, протокол це всі ті речі, які працюють у мирній країні, а не тут де з тобою розмовляють англійською і ти насилу розумієш половину слів тому що вони перекручуються це раз, а по друге тому що я все одно не добре знав мову. Як іноді буває, що щастя так поряд і як іноді все йде в таку далечінь та невідомість. Та все вірно, я пішов зі скандалом із тієї англійської компанії, бо все те, що вони мені обіцяли, вони не виконували. Я навіть перестав їздити додому і безвилазно сидів на своїй роботі цілодобово, отримуючи при цьому найменшу зарплату з усіх співробітників, при такому ж обсязі зробленої роботи, може навіть більше, ніж інші, але не хотів би намовляти на своїх колег по «цеху». Англійське керівництво компанії постійно шукає таких як ми, за три копійки весь пакет, ми спочатку згодні на такий пакет послуг, що виконуються, але коли минає півроку і ми розуміємо, хто що платить, за скільки і кому, то стає сумно. Ринок диктує свої умови і ми адаптуємось починаємо шукати де краще. Коли я йшов з цієї злощасної англійської компанії, не підписуючи жодних документів, я був там ніхто, мені керівники сказали, що влаштують «кузькину

матір» і я більше в країну не в'їду і не влаштуюся на роботу ні в одну з місцевих компаній. Мені це було все неприємно, але я не думав, що вони готові на такі підлості. В анкеті, яку я подавав їм, було зазначено, що я служив у розвідувальній роті в МО і в Ліоні я виконував розвідувальні рейди, теж я дурень, думаю зацікавлю роботодавця такими своїми посадами «крутими». А вони потім, після мого відходу, візьми мою анкету з резюме та й віддай у місцевий мухабарат (контррозвідка). Ось кажуть, будь-ласка, заяву від нас прийміть ворожий шпигун та ще розвідник сам мовляв зізнався ось і папір з фотографією є без друку. Розповіли що я, все ходив винохував і ніс свій скрізь засовував, залишилося тільки додати, що я обзивав усіх земляними черв'яками, жарт але тоді мені було не до жартів. Робота зроблена і це й оплачена, тому що в цій країні мало того, що війна йде, ще і їсти хочеться всім. Увечері, сидячи самотньо, розумію, що справа «тютюн», починається паніка звичайнісінька, натуральна паніка. Я ніхто, звать мене ніяк, я нікому не можу зателефонувати, колега, на якого я послався і назвав компанію, їм не кому не потрібний, йому нічого ніхто не говорив і запитання не ставили. Він потім не дочекавшись мене виїхав за три години з аеропорту. Керівництву він сказав, що від мене смс отримав, але я з аеропорту не вийшов. Компанія, в яку я тільки приїхав, була для мене новою і я тільки їхав туди і ще там не працював. Та зустрівся, до цього, там кілька разів з їхнім «тим-лідером» менеджером віддав своє резюме, переговорили про обов'язки та заробітну плату, знайшли спільних знайомих і на цьому все. Через деякий час мені зателефонував той же хлопець земляк і сказав все ок, звільняйся зі своєї роботи і переходь до нас. У нас звільняється посада, мене все це влаштовувало, бо я попросився з'їздити у відпустку, бо не був дома і не бачив рідних майже півроку. Коли ти перебуваєш у ситуації стресу, ти вважаєш не місяці, тижні і дні, ти вважаєш години хвилини та секунди.

Я розумів, що той хлопець, який мене зустрічає, перебуває у легкому здивуванні. Нехай спробує дізнатися, що зі мною трапилося і чому мене затримали у таких же знайомих земляків,

але керівництву скаже що потрібно шукати іншого з тим, що затримали на кордоні все зрозуміло це його проблеми, якісь «хвости» з попередньої роботи.

Арабські поліцейські з аеропорту привезли мене в якесь місце, оглянули поверхово знаючи, що я не покидав авіаційну митну зону, речі всі залишили в себе і відвели мене в одиночну камеру. Я був у такому стані що навіть забув про свій телефон що сховав у кросівках. Коли ти перебуваєш у паніці, то твої мізки відокремлюються від твого фізичного тіла. Думки стають грубими звинувачення сипляться на адресу всіх, хто цього не заслугоує, починаючи від тих, хто народив і закінчуючи всіх, хто тебе сьогодні бачив. Через годину ти заспокоюєшся і починаєш бачити, де ти знаходишся і що з тобою відбувається. Маленька кімната приблизно 4 на 5 метрів із загратованим маленьким вікном, яке було високо біля стелі і давало тьмяне світло. Сіро-зелені стіни були вкриті грубою курною штукатуркою, залізні нари з матрацом у кутку маленький брудний потрісканий умивальник, невелике дзеркало в пластиковій огранці металевий стіл із залізним стільцем і туалет. Залізні масивні двері пофарбовані в такий самий колір, що й стіни, в ній віконце і вічко, стеля була висока метра чотири, на ньому плафон який давав тьмяне жовте світло. Ось і все моє господарство на той час. Зупинивши себе від нервового потрясіння, я запитав себе, хто я, де я і що зі мною відбувається? Я громадянин України із закордонним паспортом перебуваю в арабській країні, куди я приїхав працювати в ПВК без контракту і підтверджуючих документів звинувачуюсь у шпигунській діяльності і мені загрожує термін ув'язнення. Та я згадав, що я громадянин, як казав Маяковський, я дістаю з широких штанів щось із розміром з консервну банку, заздрить я громадянин, а не якась громадянка. Я громадянин і мені потрібно звернутися до посольства України в цій країні. Як все просто – набрати номер консульства та сказати я тут я громадянин допоможіть мені. Набрати номер я згадав, що мій маленький телефон «самсунг» у мене в кросівках. Ура я практично стрибав по камері увімкнувши його я почав

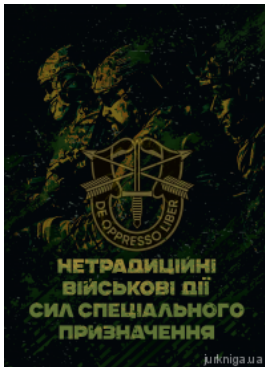
перебирати контакти всіх, хто був внесений до списку мого телефону. Звичайно, телефону посольства там не виявилось та й нафіг він мені був потрібен тому, що вони знаходилися в столиці, а я працював на виселках північної частини цієї ж країни. Протягом кількох днів мій настрій почав знову перетворюватися на панічний. За цей час мені дали літрову пляшку води, а всі смс, які я відправив, приходили з невтішними відповідями. Для економії батареї та своєї безпеки я вимкнув усі звуки та зменшив усі функції на мінімум. Після відправки смс, телефон я відключаю і ховаю його в матраці, зробивши там невеликий надрив, а після двох тижнів переховав його під нари, зробивши з хліба невеликий зачіп бортик. Не хочу ні кого звинувачувати але відповіді були різними, люди знаходилися як у моїй компанії так і в столиці хтось працював цілодобово і міг тільки надсилати смс яким я був радий і не радий вони були підтримуючими, але не несли інформації, про посольство або про мене, як в'язня. Найближчими днями через одного хлопця якого я знав, заочно через знайомих і кілька разів ми перетиналися у відрядженні, його звали «Крим», надійшла інформація, що відповідь з посольства України невтішна. Оскільки в країні йдуть військові дії, місія українського консульства діє на території, яка підконтрольна державним структурам даної країни, виїхати в дане місто вона не зможе, надішліть свої дані ПІБ і паспорт консульство зробить запит до цього органу, який вас затримає і намагатиметься контролювати це питання у віддаленому режимі. Люзії танули з кожним днем, а ось їсти хотілося дедалі більше. Вночі було холодно, я їхав у зимовий період, з мого господарства додалася подушка та ковдра. При спілкуванні з тими, хто мене затримає, а це було раз на тиждень, я дізнався, що мої документи знаходяться на розгляді якоїсь комісії. Усі питання про звернення до посольства приймалися, але не виконувались, спочатку мене не били, не катували, але й не займалися мною. За шпигунство на користь своєї країни мені загрожував термін від 10 до 15 років. Це я чув постійно щотижня, документи я не підписував і вимагав перекладача російською мовою.

Перекладача не було, я сам читав усе, що вони писали англійською мовою зі мною розмовляли різні люди, але питали на яку компанію я працював хто «тим лідери» хто голова компанії чим я займався? Щотижня я розповідав одне й те саме, що наші авто кортежі в компанії склалися з 4-6 машин в основному субурбани охорони в кортежі 10-14 осіб, залежно від того кого ми перевозимо. Могли перевозити інженерів на нафтопромисли, могли охороняти «наливники» з нафтою або перевезення обладнання для забезпечення нафтовидобутку і так кожен божий день маршрути однакові, база де ми живемо і район нафтовидобутку. Країна ця давно перетворилася на фільм «шалений Макс» територію між собою поділили «переможці» з країн агресорів і ті хто протистоїть цим країнам усі викачують нафту, а решта на них працюють і забезпечують проект на 10 років, а далі хоч «потоп». Я це зараз так розповідаю, там я вів себе тихіше скромніше, а все, що відбувалося в країні, місцевий мухабарат бачив і без нас. Усіх нас вони тихо ненавиділи, бо ми для них були однакові, ми були ті, хто рвав їхню землю, забирав надра і за допомогою зброї диктував і розповідав про демократію. Так я це розумів добре розумів, особливо перебуваючи в одиночній камері і коли чекав що мені винесуть мій вирок, до якого я, до шпигунства, не мав абсолютно ніякого відношення, але мав до іншого, я іноземець забезпечую все те зло, яке відбувається на їхній землі. Напевно, я більше в цьому відчував їхній натиск, крики і ненависть, ніж у чомусь іншому. Запах вони, напівсировини з часом принохується, митися доводилося там же в умивальнику. Я став обростати бородою і волосся моє стало довшим за звичайну мою коротку зачіску. Увечері та вночі горить чергове освітлення, тьмяна жовта лампа закрита брудним плафоном. Чути звуки брязкання замків, кроки та крики. У камері все вкрите пилом важким бурим пилом. Мені іноді здавалося що вона як мастило нанесена на все, чого я торкаюся. Мій одяг постійно напіввологий. Прошу щоб принесли з моїх речей бритву, не можу з бородою бути вона починає свербіти і дратувати. Один раз на день вночі я вмикаю свій телефон і чекаю

на смс. Я чекаю весь день настання ночі щоб включити свою виручалочку «самсунг», це мій зв'язок із зовнішнім світом. Мене перестає хвилювати все, що відбувається навколо я не хочу їсти я чекаю ночі що б мені хтось відповів на смс. Від посольства відповіді немає, з моєї нової роботи, що не склалася, мені дали зрозуміти, що мною займатися не будуть, а порятунок потопаючих справу рук самих потопаючих. Відповідь напарника який мене зустрів «вибач брат я зробив усе що міг, тримайся, якщо що пиши!» Як ріжуть ці слова по серцю і я злюся дуже злюсь і розумію що не на нього треба злитися але все одно злюсь. Є відповіді від хлопців, що це мухабарат краще не зв'язуватися з ними. Як довго тут йде час. Що зі мною буде, тут процвітали закони шаріату, мені відрубають руки чи пальці, але ж я нічого не крав. А якщо вони скажуть, що я крав їхні секрети. Лиш би не відрубали голову, я молодий мені так хочеться жити. Щось я зовсім розкис. Вночі знову холодно за пару тижнів один раз вивели на прогулянку, це в'язниця. Я бачив тільки частину неба, огорожі металеві, колючий дріт. Конвоїр молодий смаглявий арабчєня. Думав про втечу, але весь час заходив у глухий кут. З моєю зовнішністю, без копійки в кишені та штампом у паспорті. У посольство лізти немає сенсу не приймуть та й Бог знає як туди діставатися. Красти не вмю, зброї нема, тут без води можна просто загнутись. Хоча зараз спека стоїть не сильна вдень, а вночі доходить до 0 градусів може навіть мінус, але не великий. Доїду до найближчої посади без документів скажу інше прізвище мене вже від фотографували тут і вздовж і впоперек. Залишитися нелегалом, де працювати на що жити? Моя нитка із зовнішнім світом скоротилася на один поділ на телефоні, я вже тут місяць. Коли сяде мій телефон, я втрачу повну надію на звільнення. У передчутті моєї втечі або що я перестав відповідати на запитання без представника нашого консульського відділення, починає знущатися конвойний, я захищаюсь, увечері вони приходять удвох і відпрацьовують на мені удари ціпком. Я міг би їх розірвати на шматки обох і одразу. Чим більше захищаюся, тим більше виникає у них азарту і бажання мене бити. Я пригнічений

закриваю обличчя від ударів і упираюся поглядом у їхні чорні ненависні очі. Б'ють вони мене не по голові, починають разом затискаючи мене в кут, у мене їде дах і в один момент я починаю істерично кричати кидаюся на одного з них забираю палицю і замахаюся щоб ударити другого який без палиці, він закривається руками і починає кричати «Ля» «Ля!» «Ля!» (Ні) арабська *. В голові у мене шум зір звузився до невеликого тунелю, в організмі йде тремтіння. Мене всього б'є, організму практично не відчуваю, в горлі смак крові, думки надходять імпульсивно вбити, вбити, вбити, дзвін у вухах переходить у свист, зір стає розпливчастим, дихання, мені не вистачає повітря я задихаюся в грудях тупий біль від уривчастих зітхань. Пальці стають німими я не відчуваю болю, але перестаю відчувати частину рук я не витримую і роблю з величезною силою амплітудні удари праворуч на ліво, палиця проноситься зі свистом розсікаючи повітря, в одному й у зворотному напрямку. Вона розгинає повітря і я кидаю її об стіну. Я не знаю що мене зупинило, але я був сповнений бажання бити їх обох до одурення, поки вистачить сил. Мені в той момент було все одно, що мені за це буде, мені було все одно, скільки мені за це дадуть і якщо навіть мене вб'ють, мені було все одно. Я не бачив виходу з ситуації, що склалася, я не вірив, що це може закінчитися, мені не хто не писав смс, з посольства відповідь не надходила і там чітко дали зрозуміти що вони не прийдуть. Я вмирав у чужій країні, я був нікому не потрібен, я був ніхто. Регулярно приходила відповідь у смс від одного хлопця з яким я познайомився тут у країні, але я його не знав дуже близько, він дзвонив до нашого посольства за мене і пропонував їм різні варіанти оповіщення від нашого посольства та консульства місцевої влади про мене. Після того як я кинув ціпок другий напарник араба конвоїра сильно вдарив мене по голові потрапив з боку зачепивши вухо і коли я зігнувся від того, що пішла кров, він ударив зверху по спині. Біль була швидкою як блискавка, що поширюється по тілу, як струм пробиває ваше тіло і закінчується в кінцівках щемливим болем з тисячами голок які проколюють

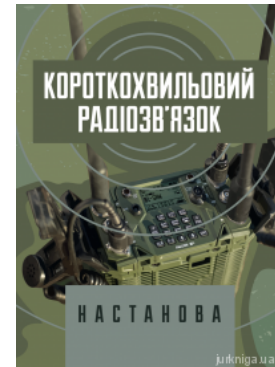
Книги, які можуть вас зацікавити

Нетрадиційні військові дії сил спеціального призначення

Броньований розум. Бойовий стрес та психологія екстремальних ситуацій

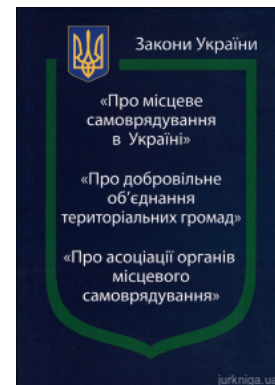
Короткохвильовий радіозв'язок. Настанова

Програма базової загальновійськової підготовки (для підготовки мобілізаційних ресурсів)

Протипартизанські операції. Польовий статут армії США

Закони України "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про добровільне об'єднання територіальних громад", "Про асоціації органів..."

Перейти до галузі права
Військове право

[Перейти на сайт →](#)